

Отдавна не бѣхъ си спомнялъ за тия караконжоли, ала отъ какъ съмъ тука на фронта и срѣщу нашитѣ окопи се впуснатъ въ атака чернокожитѣ — всѣкога споменитѣ изъ дѣтскитѣ дни се пробуждаха.

Взбѣсенитѣ съ пламнали очи отъ спирта чернокожи ми напомнѣха страшнитѣ караконжоли. Само че не страхъ ми обземаше душата, а горчиви състрадания.

— Азъ, който знаяхъ, че не бива за сънъ да се прибера на поклади прѣди да простя и да искамъ прошка — трѣбваше да убивамъ.

Трѣбваше! И убивахъ!

И кога се вмислихъ какво върша: видѣхъ себе си като караконжолъ.

И оплашихъ се отъ себе си.

И намразихъ себе си.

